

У долі солдата – автограф Берліна

- Дідусю, це до тебе, - посміхнулася гарна кругловида дівчина, яка відчинила двері квартири.

Сивочолий чоловік збентежено піднявся. Нелегко Сьогодні Івану Олексійовичу Благовістному підніматися навіть з дивана. Роки та недуга невмолимо пригинають і пригинають. Та він намагається з усіх сил триматися, не піддаючись тривогам і болям. Як і тоді... Хоча й був молодим вісімнадцятирічним юнаком, якому довелося спізнати, що таке чужинський чобіт на рідній землі. Принесли з собою німецько-фашистські зайти смерть, розруху, понівечили долі стількох людей. Намагалися зруйнувати свободолюбиву державу, поневолити народ, та не вдалося. Адже в ряди захисників і визволителів стали і дорослі, і навіть малі - усі, кому була дорога доля рідного краю.

У окладі одного з полків II Українського фронту громив ворога й Іван Благовістний. Пройшовши курс навчання в Новограді-Волинському, дооре опанував артилерійську установку. У числі новобранців відправився на передові рубежі. Хоч пройшло стільки літ, але солдат пам'ятає перше бойове хрещення й досі.

... Лютий 1945-го. Пенсільванія. Снігові заметілі та бурі, здавалося, застеляють усе навкруги. Вітер діймає до кісток. Та солдати тримаються. Фашисти ж бо намагаються боронитися, відстоюючи кожну п'ядь землі. По кілька разів невелика ділянка березового гайка переходить з рук у руки. Та ніщо вже не могло стримати переможної ходи визволителів. Як не укріплювали свої позиції фашисти, солдати полку, в якому служив Іван, упевнено брали їх. За сміливі дії Благовістний був удостоєний подяки Верховного Головнокомандувача військ.

Брав він участь у розгромі ворожого угруповання фельдмаршала Шернера. На кожному кроці чигала смерть. Доц куль поливав знеацька. пригинаючи солдатів до землі. Дрезден, а там - до Берліна рукою подати. І тут змучені були вступити в бій з фашистами, які оскаженіло відстоювали кожен метр околиці. Уже коли наші війська ввірвалися в передмістя, Іван, вражений руїнами, не міг стримати почуттів. На одній зі стін викарбував дату - 1945.

А хіба можна забути дні, коли довелося мати справу з власівцями, які утруднювали виконання завдання, спонукали до перестрілок? Забирали й забирали ворожі кулі життя молодих солдатів.

На порозі стояла весна 1945-го. Забуяли квітень, травень. Не передати словами радості, з якою зустріли наші солдати капітуляцію Німеччини. Та на цьому бойовий шлях Івана Благовістного не закінчився. Продовжився до Забайкалля Далекого Сходу. Тут не заспокоювалась мілітаристська Японія. Прорив укріплень, форсування підступних хребтів, великий Хінган... Все це й досі зберігає пам'ять солдата. Неподалік Порт-Артура був поранений. Покинувши госпіталь, Іван Олексійович знову приєднується до бойових побратимів.

Повернувшись додому, влаштовується на роботу в дистанцію сигналізації і зв'язку. Понад 40 років праці в одному трудовому колективі, де й досі пам'ятають і пишаться колишнім солдатом. Адже груди Благовістного прикрашає чимало бойових нагород. Скількох спеціалістів виховав Іван Олексійович! Завдячують йому своїм умінням і досвідом Анатолій Гоголюк, Анатолій Радчук, Володимир Заленевський, тепер і за їх плечима десятки років роботи. Уже не працює поруч з ними Іван Олексійович, та не забуває ветерана керівництво дистанції сигналізації та зв'язку. Завжди з приємним сюрпризом приходять у переддень 9 Травня. Щоб ще раз засвідчити свою гордість і шану, низько вклонитися за мирний сьогоднішній день.

Раїса БРИЧКОВА.